

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE

25 CENTIMS

BARCELONA, 12 GENER DE 1929

ANY II - Núm. 48

SUBSCRIPCIONS = ADMINISTRACIÓ

Carme, 20 int., 1.er

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE, 6,00
 FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50
 ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

Balanç de la nostra enquesta

Els nostres lectors habituals han pogut anar llegint i contrastant les respostes que diverses personalitats de la cultura i la política catalanes han fet a les preguntes que els formulàrem des d'aquestes pàgines. Això no treurà interès, però, a una mena de balanç que ara farem i que donarà una visió de conjunt del pensament polític dels nostres homes representatius de més de trenta-cinc anys.

Han contestat l'enquesta els següents senyors: Gabriel Alomar, Jaume Bofill i Mates, Rafael Campalans, Joan Casanovas, Feliu Elies, Joaquim Maurin, L. Nicolau d'Olivier, Andreu Nin, R. Noguer i Comet, Joan Peiró, Angel Pestaña, Alfred Perenya, A. Rovira i Virgili, Angel Samblancat, M. Santaló, M. Serra i Moret, Carles Soldevila, Humbert Torres, F. Valls-Taberner, Joaquim Xirau.

La pregunta següent, sobre si la ideologia liberal és o no consubstancial amb la separació de l'Església i l'Estat i l'escola neutra, ha obtingut respostes divergents. Amb matisos diversos ho han fet afirmativament tots llevat dels senyors Boscà i concordatari vigent.

La compatibilitat o contradicció entre el Socialisme i el Liberalisme ha merescut contestacions interessants. Des de Gabriel Alomar que afirmà que "el Socialisme és la forma que completa la veritable emancipació liberal, sols ell pot donar eficàcia preciosa a l'individualisme, que és l'altre pol de l'activitat política. El Socialisme, actuant sobre les coses fa possible l'individualisme, la llibertat de les persones, que és el fi suprem de la política", a Joan Peiró que manifesta que "el Socialisme és profundament i absolutament incompatible

amb el liberalisme polític, que no pot ésser tal cosa sense anar fortament vinculat amb l'individualisme econòmic", hi ha tota una gama de respostes. La tendència que predomina és la de veure en el Socialisme la forma, el procediment, el mitjà econòmic de donar realitat plena a la llibertat individual.

L'última pregunta de l'enquesta, que es referia a la creença en el triomf del Socialisme, ha merescut una resposta afirmativa de la immensa majoria.

*

Entre els parers exposats per homes d'ideologies de classes socials molt diferents s'hi veuen unes quantes coincidències fonamentals i s'hi dibuixen unes altres, connexions més àmplies i, per tant, més fecundes.

Quant al Socialisme, tampoc no hi ha dubte que amb els homes que se n'han declarat partidaris, representatius amb els seus amics polítics de la flor de les esquerres catalanes, n'hi ha prou per forjar l'instrument adequat per aconseguir el seu triomf a casa nostra. Quan aquests homes i les forces que comparteixen la seva ideologia coordinin i estructurin en un partit polític de bon tremp la seva actual coincidència, l'hora del Socialisme a Catalunya no podrà ésser llunyana.

Nota. — S'han excusat cortesament de respondre la nostra enquesta, entre altres, els senyors Cambó, Duran i Ventosa, Puig i Cadafalch, Ventosa i Calvell i Raimond d'Abadal.

de fer un esforç decidit i final per tal que Mèxic deixi d'ésser un poble de cabdillatge, per passar a una més digna condició pacífica i civilitzada amb lleis i institucions."

Les declaracions del president Calles, donaren lloc a que les cambres, seguint el seu consell de nomenar un home civil per substituir-lo en el poder, es reunissin el dia 25 de setembre; un cop constituït el congrés sota la presidència del senyor Alexandre Cerisvla, es llegiren les proposicions de diverses agrupacions polítiques, proposant al llicenciat senyor Portes Gil com a candidat a la presidència. Feta la votació, resultà elegit per una totalitat de 267 vots o sigui per unanimitat de la cambra. Una ovació i visques a Portes Gil i a Calles i Obregon coronà la lectura del resultat de la votació.

El Decret diu així: "El Congrés dels Estats Units Mexicans, fent ús de les facultats que li concedeix la Constitució en l'article 82, decreta: 1.—Es president provisional el ciutadà Emili Portes Gil, per haver-lo nomenat aquest Congrés. 2.—El ciutadà Emili Portes Gil es presentarà a fer protesta d'acatament a la llei, el dia primer de desembre."

La personalitat de Portes Gil és ben coneguda en la República; va néixer en la ciutat de Victòria el 30 d'octubre de 1891. En aquella ciutat començà els seus estudis que acabà en la capital a la Facultat de Dret, rebent el títol professional l'any 1915.

La seva vida política feta a base d'honradesa i de talent l'ha dut en diverses ocasions a la cambra de diputats; fou president del partit cooperatista Nacional, advocat consultor de la secretaria de Guerra en 1916, en 1919 lluità per la candidatura del general Obregon i fou deportat a l'Estat de Chihuahua, on passà dos mesos a la penitenciària. En 1924 l'elegiren governador de l'Estat de Tamaulipas, on realitzà una admirable labor reglamentant la Llei del Treball, que és una de les millors del país, i igualment en instrucció pública, multiplicant les escoles i dotant-les de tota mena de material pedagògic modern. Les organitzacions de treballadors es constituïren sota principis de socialisme sa, tal com la "Cooperativa de Alejadores de Tampico; que és un orgull per a les classes treballadores de Mèxic. També fou creada la casa del nen, construïts gran nombre de carreteres i edificis públics.

D'origen humil, el senyor Portes Gil s'ha elevat fins a la presidència de la República gràcies al seu esforç personal; de caràcter ferm, demostra amb els seus actes tenir el dels homes que s'han format lluitant contra la vida aspra i posseir dots de governant recte. Sempre lleial als seus principis, per als quals ha lluitat, la seva labor serà semblant a la del seu predecessor general Calles. Anirà especialment encaminada a que els canvis presidencials a Mèxic es puguin realitzar en un ambient de pau i en perfecta normalitat.

Donats el seu talent i el seu prestigi no és de dubtar que, sota la seva presidència, la nació mexicana, avantguarda de les repúbliques llatines contra la voracitat dels Estats Units del Nord, es desenvoluparà cada dia més el sentit de pau que li permetrà d'ocupar el lloc que li pertoca davant del món.

ENRIQUE BALTODANE B.

Propaguen
"L'Opinió"

SUMARI

Balanç de la nostra enquesta (editorial).

Mèxic i el seu nou president Emili Portes Gil, per Enrique Baltodano.

Paradoxes, per Josep Mateu.

Lliurar-se, fi sublim, per Marc Saturn.

Petits comentaris. — L'esperit de sacrifici, per Josep Maria Imbert.

De la URSS estant. — La Revolució cultural. — Quins són els llibres preferits del lector rus?, per Andreu Nin.

En plena intriga política, per Abelard Tona i Nadalmal.

Comentaris, per Jaume Miratvilles.

Impressions d'actualitat. — El rei revolucionari, per M. Tolasà i Surroca.

Caldria definir què és la joventut, per J. Sarró.

La vida del treball. — Els enemics de la 'jornada anglesa', per N. Romans.

Teories i realitats, per Jordi Arquer.

I les seccions acostumades, ninots, etc.

Petits comentaris.

Paradoxes

Sembla inversemblant des de tots els punts de vista la vitalitat que avui demostren a la península les idees i normes sindicals de la desapareguda C. N. T.

I això després de cinc anys de dejuni sindical (seguim la moda) de les entitats afectes a aquell organisme, i de la llibertat tolerada als pseudo-socialistes madrilenys i sindicalistes més o menys específics.

Resta a la memòria de tots l'actitud dels obrers catalans davant l'impost d'utilitats.

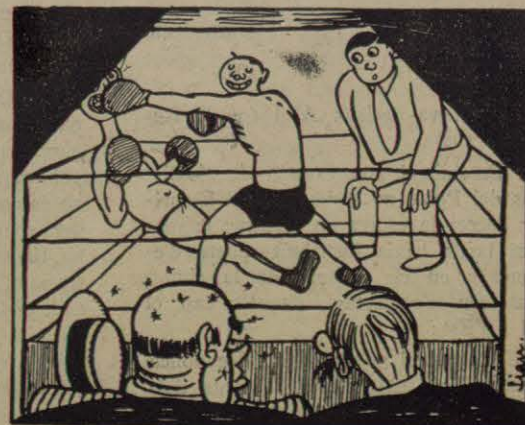
Per això és lamentable que davant de l'esperit dels nostres obrers els que dirigeixen el que resta de la gloriosa C. N. T. dediquin llurs esforços, fugint de la realitat punyent, a esplais literaris.

Es que les vestals que actualment aviven el foc de l'organisme peninsular de lluita de classes no veuen cap altra tasca a fer? No fóra més profitós emmotllar-se a les circumstàncies i fer ací i arreu de la península que les masses que segueixen la C. N. T. tinguin possibilitats d'ésser reorganitzades? Es que no és possible fer ací el que es fa a Girona i a Galícia, on els sindicats actuen afectes a la C. N. T. dintre de la legalitat?

Es que hem d'accontentar-nos parodiant Guimerà, que l'ànima dels obrers peninsulars sigui nostra mentre els nostres enemics els usufructuen materialment?

JOSEP MATEU

del Sindicat Unic de la Metal·lúrgia,

—Què li sembla, piquen fort aquestes mosques, eh?

—Aquests mosquits deu voler dir.

Aquest número ha passat per la censura

Mèxic i el seu nou President Emili Portes Gil

De les repúbliques llatines d'Amèrica, Mèxic és la que més ha lluitat i sofert per arribar a una civilització orgànica definitiva, però a desgrat de tants de sacrificis i de tanta sang vessada, no ha pogut aconseguir per complet un desenrotllament harmònic i ferm basat damunt l'homogeneïtat de la cultura i llengua, en el prestigi de l'opinió pública, en la unitat de la consciència nacional.

Després de les llargues i sangonants lluites de cabdills, sembla que l'última tragèdia, que acabà amb la mort del general Obregon, haurà tingut la virtut de conduir el poble mexicà cap a una franca democràcia.

Així sembla demostrar-ho l'elecció del senyor Portes Gil, el segon home civil que de Madero ençà regirà els destins del poble mexicà.

La mort d'Obregon plantejà a Mèxic una situació bon xic difícil. La nació restava sense cap en moments de suma gravetat, amb greus problemes per resoldre, la revolució latent i una exaltació en les masses que per moments amenaçava de degenerar en una anarquia.

En moments d'aquell greu contratemps en què les conquestes de la Revolució, ob-

tingudes a costa de grans sacrificis, corrien el perill de perdre's per a sempre, un formidable corrent d'opinió exigia la continuació del president Calles al poder. Ell era l'únic que per la seva energia i el seu patriotisme podia plantar cara als esdeveniments, mantenint la confiança del país. Es comprèn, doncs, que les seves declaracions fossin esperades amb expectació no solament a Mèxic sinó a tot el continent americà.

El dia primer de setembre, en el saló de sessions de la cambra de diputats, davant el cos diplomàtic, els governadors dels Estats i els representants de l'exèrcit declarà terminantment: "Jo no puc, ni vull, continuar en aquest lloc, cap consideració o suggeriment de fals patriotisme o benestar del país no em faran rectificar aquest propòsit. I no sols per principis morals o per les meves conviccions personals i polítiques, sinó per la necessitat que jutjo categòrica de posar fi a un sistema, més omenys disfressat, de govern de cabdills i anar a un altre de govern d'institucions. El meu propòsit de na tornar a la presidència i den o prorrogar ni per un dia el meu mandat legal és fermissim.

Ara, honorables diputats i senadors, tenim l'oportunitat potser única en molt anys,